

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De submersione Petri ambulantis super aquas. Res adversæ non
possent quemquam dejicere, nisi se his priùs vellet subjicere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

FERIA QVARTA.
DE SVB MERSIONE PETRI
AMBULANTIS SUPRA
AQUAS.

*Videns ventum validum, timuit; & cum cœpisset mergi, clamavit di-
cens, Domine, salvum me fac. Matth. 14.*

VERITAS PRACTICA.

Res adversa non possent quemquam dejicere, nisi se his prius vellet subicere.

RATIO EST, Quia rebus adversis dejici nihil propriè est aliud quàm à virtute tum exercenda revocari ad vitium.

Sed nisi homo vellet se rebus adversis subicere, non eum possent à virtute ad vitium revocare.

Ergo non possent quemquam dejicere, nisi se his prius vellet subicere, & sinere se in vitium trahi. Quod nimis probrosum est & cavendum.

I. PUNCTUM,

PROPE desertum illud, ubi Christus Dominus requievit cum Discipulis & pavit turbas, erat quoddam fretum seu sinus maris quàm ducebatur Betsaidam & Capharnaum, quæ erant civitates Galilææ, quòque venturus erat ipse Dominus. Illuc verò præmisit suos, & iussit ascendere in naviculam & præcedere eum trans fretum donec dimitteret turbas. Et dimissa turba, ascendit in montem solus orare. Navicula autem in medio mari jactabatur sustulibus, erat enim contrarius ventus. Quarta autem vigilia noctis, venit ad eos ambulans super mare. Et videntes eum, turbati sunt dicentes, quia phantasma est. Et præ timore clamaverunt, statimque IESVS locutus est eis dicens, habete fiduciam, Ego sum, nolite timere. Respondens autem Petrus dixit Domine si tu es, jube me ad te venire super aquas. At ipse ait, veni. Et descendens Petrus de navicula, ambulabat super aquam ut veniret ad Iesum. Videns verò ventum validum timuit, & cum cœpisset mergi, clamavit dicens, Domine salvum me fac. Et continuo IESVS extendens manum, apprehendit eum, & ait illi, modica fides quare dubitasti.

Hæc sanctus Evangelista, quæ omnia quidem singulari sunt consideratione dignissima, sed imprimis quod vel Petrus ambulet super aquas, vel submergatur. Si enim submergiur pondere suo naturali, quomodo ante ambulabat? Aut si virtute Domini ambulabat, quomodo postea tam periculosè submergitur? Ratio expressa est in textu: *Videns, inquit, ventum validum timuit & dubitasti?*

En ergo causa submersionis Petri, non naturale pondus, non mare agitatam, non venti flantes; sed inordinatus timor & diffidentia. *Non ventus periculum, inquit sanctus Chryostomus, sed modica fides fecit.*

Sic planè nobiscum agitur in adversis de quibus tantopere querimur, non ipsa res nos deprimunt, sed ipsi nos nostra culpa deprimimus & nos mergimus. Quæ putamus esse rerum vitia, nostra sunt, & merè nostra. *Neque enim res adversa quemquam dejicere possent, nisi se prius illis vellet subicere.* Quæ vitias modò expendenda cum jam supra sæpius aliis expressa terminis declarata fuerit, nunc breviter & facile sic persuadetur.

Rebus adversis dejici nihil est aliud quam non esse constantem, non esse patientem, vel humilem vel obedientem, vel denique non eam exercere virtutem quæ tunc exercenda esset Christiano & Religioso; sed potius degenerare in vitium oppositum, vel murmurando, vel superbiendo, vel impatientiæ verba, nimiamque tristitiæ signa dando: quod est valde notandum. Nam non est propriè dejici, opprimi vel paupertate, vel calumnia, vel quavis demum miseria, cum multi viri fortes sic oppressi fuerint, neque tamen dejecti. Non est etiam angustari aut ita dolere & contristari ut qui patitur videatur dejectus: sic enim plures etiam Sancti suis in adversis rebus, nonnulli doluerunt.

Et

2. Cor. 1. *Et supra modum gravati sumus, ait Apostolus, quantum ad sensum seu ad dolorem sensibilem, quo videbantur quidem dejecti, sed non ita vere & proprie. Dejecimus, inquit idem, sed non perimus. Quod ante sic exposuerat dicens, In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur: aperiuntur sed non desistimus: persecutionem patimur, sed non derelinquimus. Quasi diceret, sic adversis premimur & dolemus, ut tamen dolor non sit vitiosus, non sumus propterea impatientes, indignabundi, & murmurantes: sed stamus in Domino; Estimati sumus sicut oves occisionis, sed in omnibus superamus propter eum qui dilexit nos.*

Rom. 8. *Hoc est non deici, nam hoc est non revocari à virtute in vitium. Cum è contra qui tentationes non susceperunt cum timore Domini, & impatientiam suam, & improprium murmurationis sua contra Dominum protulerunt, Hi verè dejecti sunt, & proinde exterminati sunt ab exterminatore, & à serpentibus perierant, ut Scriptura saepe commemorat.*

Nunquid tu existis es? Et nunquid quorum sequeris culpam, timere debes poenam?

II. PUNCTUM.

SED nisi homo velle se rebus adversis subijcere, non eum possent à virtute in vitium revocare.

Intelligendum primò quid sit, se adversis subijcere: nam id bono sensu posset dici & fieri, quo scilicet Sapiens dicit, Collum vestrum subijcite jugo. Sed alius est sui subijcendi modus & sensus quo nempe idem ait, Ne subijcias te omni homini pro peccato, id est, ne te ita submittas & permittas cuiquam homini, ut si te ad peccandum vellet attrahere, consentias potius quàm resistas. Perversa enim tum esset submissio & subiectio. Sic itaque se adversis subijcere, perinde est ac se ita illis dimittere & se totum sincere, nulla ut vi opposita renitans & obstitas, sicque frangaris animo, & in illa delabaris vitia quæ verè dejectum & miserum hominem faciunt, ut supra dictum est.

Jam verò quod hi proponitur, nisi homo velle se abijcere & submitti adversis, non possent adversa qua vis illum à virtute in vitium revocare, satis à certè patet: manet enim semper homo liber & satis potens cum gratiâ, ut ne totus quidem infernus possit eum cogere ad peccandum si homo nolit. Fidelis enim Deus est, ait Apostolus qui non patretur vos tentari supra id quod potestis,

sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possitis sustinere. Et rursum, Ipse enim dixit, non te deseram, neque derelinquam, ita, ut confidenter dicamus: Dominus mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi homo. Frenit mundus, premit corpus, insidiatur Diabolus, non cado, inquit sanctus Bernardus, id est, non pecco, non sum impatiens, Fundatus enim sum supra firmam petram. Quæ certè petra satis capax & potens est ut sic sustentet & firmet quosvis homines si se illa firmari velint; unde si cadant, si peccent, si murmurent, non aliunde est quam quia nolunt ad petram recurrere: nolunt dare manum sustentanti Christo, nolunt illi confidere, nolunt omnino pati, & cum propterea tamen miseris suis non liberentur, malunt pati sine Christo quam cum Christo, malunt pati in peccato quam cum virtute.

O miseros impatientes, bis miseros! miseros in miseris, & miseros in peccatis! Quam verè Sapiens in Proverbiis, Qui impatiens est, sinebit damnum; & cum rapuerit, aliud apponet. Itémque Ecclesiasticus: Cor nequam gravabitur in doloribus, & peccator adjiciet ad peccandum. Nonne te illius peccatoris miseret? At noane tu ille es peccator qui sic addis malum tuis malis?

III. PUNCTUM.

RES adversa non possent igitur quemquam deijcere, nisi se his prius velle ita subijcere, ut propterea virtutem desereret & in peccatum laboraretur, quod est propriè rebus adversis deijci, sed quod est etiã extra rerum omnium creaturarum potestatem, quæ si unâ omnes jungerentur, & superæ & mediæ & inferæ, nõ possent hominem invitum & nolentem inducere ad peccandum. Nemo enim invitus peccat. Nihil vobis nocebit, inquit Dominus. Tum verò S. Petrus: Et quis est qui vobis noceat si boni amulatores fueritis? Sed & si quid patimini propter justitiam, beati. Timorem autem eorum ne timeatis, & non conturbemini. Habete fiduciam; ego sum, nolite timere. Sic Christus dicebat discipulis clamantibus quòd videntes hominem ambulantem supra mare, putabant esse phantasma seu spectrum.

Sic planè Christus est in hoc turbulento casu qui te vexat. Quod tu vocas incommodum, phantasma est & mera imaginatio. Muta nomen & voca potius eum nodũ quia Christus est, Christus est bonitas & providentia quæ te his ventis ad

Hebr. 13.
Ios. 2.
Ps. 117.

Serm. 61.
in Cant.

Prov. 19.

Eccles. 3.

Luc. 10.

1. Petr. 3.

Matt. 14.

Eccles. 2.

portam ducit. *Sustine sustentationes Dei; con-
fingere Deo & sustine, ut crescat in novissimo
vitasua.*

Contemplare attentius in discipulis quam
sape audivisti praxim virtutum quã distinguun-
tur quæ sunt nostræ potestatis, quæ non sunt.
Vide ut laborant remigando, hoc enim pos-

sunt: sed cum flantem ventum non possint re-
tardare, non hoc tentant, non id laborant, sic
tu semper in omni casu vide quid possis, & in
Domino effice. Quod minimè verò possis, ac-
quiesce sic volenti Deo. Si quid autem videris
perdere. *Credo Deo & recuperabis te.* Vide in
parte, Dom. 4. post Epiphaniã.

FERIA QUINTA. DE SANCTISSIMO SACRAMENTO UT EST PANIS VITÆ.

Ego sum panis vite. Joann. 6.

VERITAS PRACTICA.

Quam pretiosus est panis vitæ, tanto in pretio
esse deberet vita cujus est panis.

VEL SIC:

Quam parum pretiosus tibi sit panis vitæ, appa-
ret ex parvo pretio in quo illam habes vitam.

*RATIO EST, Quia finis & media sic inter
se conveniunt, ut ex unius æstimate pretio,
colligatur & aliud.*

*Sed panis vitæ & vitæ spiritualis quam in parvo
habes pretio, habent se per modum finis &
medii.*

*Ergo quam parum pretiosus tibi sit panis vitæ ap-
paret ex parvo pretio in quo illam habes vi-
tam. Quod quia nefas est dicere, disceranti es-
se faciendam illam vitam, quant ipsum pa-
nem vita.*

I. PUNCTUM.

CUM Dominus venisset Capharnaum,
eò etiam conveniunt Judæi cum
ex illis ipsis multi qui in deserto pasto-
rant, tum ex aliis plurimi qui hoc mira-
culo fuerant excitati, atque ejus videndi & allo-
quendi miro desiderio tenebantur, qui sic suos
aleret & foveret. Post aliquos autem sermones
ultrò citòque habitos, eò tandem Dominus o-
rationem devolvit ut occasione panum quos
pridie multiplicaverat in eorum conspectu, de
pane sacramentali seu de Sacramento Corporis
& Sanguinis sui sub specie panis & vini relin-

quendo, fusè dissereret prout habetur capite
sexto S. Joannis. Nos inde tria duntaxat in tres
sequentes dies deducemus, unde ex frequenti
huius SS. Sacramenti usu discamus esse spiritua-
les, cœlestes & quos vocant divinos homines.

Ac primò quidem hodie spirituales in hæc
Christi Domini verba: *Ego sum panis vite*, id est,
vitæ spiritualis quã disponimur ad beatam & æ-
ternam. Et quia in hoc maximè deficiamus, quòd
vitam illam in praxi non satis æstimemus, in id
præcipuè nobis incumbendum est, ut intelliga-
mus quanti sit à nobis facienda. Non possumus
autem certius intelligere quam ex comparatio-
ne ipsius panis & vitæ, quæ comparatio talis est
ut quàm pretiosus est panis vitæ, tanto in pre-
tione esse deberet vita cujus est panis: seu quòd
idem est, quàm parum pretiosus tibi sit panis vi-
tæ, apparet ex parvo pretio in quo illam habes
vitam.

Sic proposita veritas si attentè consideretur
erit fortè efficacior, cum in id consentire nimis
refugiat animus ut parum æstimemus panem il-
lum qui Christus ipse est. Et verò manifesta est
ratio quæ id convincit: quia videlicet tanta est
colligatio finis & rei cujuslibet quæ propter il-
lum finem faciendâ proponitur, ut quantum fi-
nis æstimatur, tantum res illa æstimetur cujus
æstimatio tota derivatur à fine. Vide quæ su-
pra dicta sunt de mediis ad finem: nam idem
concludunt de fine ad media.

Proponatur duobus viris idem labor ad ho-
norem consequendum quis eorum putas labo-
rabit impensius? Nonne is certè qui honorem
magis æstimabit? Cur pro pecuniis tantus labor
assumitur? pro virtute nullus? Quia plus pecu-
niæ æstimatur quàm virtus. *Pecunia obediunt
omnis,*